

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

ΚΙ' ΕΓΩ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙ...

Πόσο τυχάρωθηκε η λεπτή, η τρυφερή, η ξανθή 'Αζέλια, όταν της παρουσιάσαν τους δύο νέους που τη ζητούσαν γυναικά τους...

'Ο ένας ο Παύλος, ή' αν φρατζε, ψηλός, ξυπνος και φαίνονταν πως καθρεφίζει την άνοιξη στα μεγάλα του μάτια. 'Ο άλλος, ο 'Ιακωβος, δέν ή' αν οσθε φρατζε, οσθε ψηλός ού'. Ξεπνος, οσθε καθρεφτίζει την άνοιξη στα μάτια του, αλλά μάλλον τό χινόπαρο.

Κι' όμως ο 'Ιακωβος, αν και δέν είχε ούτε ώσφρατζε, ούτε ανάσπρημα, ούτε πνεύμα, είχε κάτι άλλο κι' εγώ δέν ξέρω τί...

Την δεύτερη φορά που του; ξανάειδε η 'Αζέλια, ο Παύλος της έκαμεν εξαίρετη εντύπωση. Ποτέ κανένα; άλλος δέν της είχε φερθεί με τέτοιου τρόπου και με τέτοια ευγένεια. Της; έψυθόρσε μια παθητική εξομολόγηση που εδίδαιε σαν τ' άσωμα ενός κήπου. 'Εράτε την καρδιά του σια πόδια της με λόγια γλυκά, με χειρωνακτικές έκφρασεις, με φωνή τρεμάμενη, με βλέμμα έκκεντρικό, με χαμόγελο φωτεινό... 'Ενώ ο 'Ιακωβος της; εξομολογήθηκε τον έρωτά του όπως ένας καρφιστέρας; λέει τον πονόδοτό του!

Κι' όμως ο 'Ιακωβος προ' δας αυτά είχε κάτι κι' εγώ δέν ξέρω τί...

περνούσαν τα μεγάλα δάση σήκωνε τό γιακά του πανωφοριού του λέγοντας: «Θά πάσουμε κανένα συνάχι; έδώ πέρα, θά πουνητάσουμε!...»

Κι' όμως αυτές οι προφυλάξεις του, αυτή η πεζότης του, αυτές ο τόνος της φωνής του είχαν κάτι κι' εγώ δέν ξέρω τί...

***

'Η 'Αζέλια παραξενεφτηκε λίγο όταν της είπαν πως ο Παύλος ή' αν φιλόσοφος. Έκανε έλεμμοσύνες, είχε τούς φταούς του κι' έφτανε να του κτυπήσει ένας ζητιάνος την πόρτα του για να του άνοιξη όχι μόνο την πόρτα του αλλά και την καρδιά του.

'Αντιτέτως ο 'Ιακωβος είχε ένα φρουρό στο σπίτι του και δέν άνοιγε ποτέ στην άσπρη. 'Όταν άκουγε αυτή την κροιά να κτυπά την πόρτα του, δέν της άνοιγε, αλλά την έδιωχνε με βρισιές και βλοσυρότητα.

Μά από τότε που πέθανε ο φρουρός, κανέναν δέν είχε δώσει από την πόρτα του κι' όλους τους έλεουσε άλλον λίγο, άλλον πολύ...

***

'Αργότερα η 'Αζέλια έμαθε πώς ο 'Ιακωβος έδινε τις γυναικές —τι φρίκη! — ενώ ο Παύλος θά ποτιμούιτε να πεθάνει προ' να κτυπήσει μια γυναίκα έστω και μ' ένα τριαντάφυλλο! 'Ο 'Ιακωβος μεθόισε σαν άλλης —τι φρίκη! — ενώ ο Παύλος σίγουρα δέν θάχε πη την ζωή του άλλο τίποτα από τό λυγικό κρασί που τον κερνούσαν οι μουσές. 'Ο 'Ιακωβος είχε ψυτικά δόντια, άγριοπους τα παλιά τραγούδια, έπερνε τό το μ — πώ! πώ! τι φρίκη! — ενώ ο Παύλος είχε τό αστόικητό του, έξερε όλα τα νέα τραγούδια και τα δόντια του φαίνονταν καινούρια από σμάλο.

***

Και τώρα ως άνασφαλιώσουμε όλα αυτά, εις εμά μέρα η 'Αζέλια, κρατώντας το πρόσπιτο μέσα στα χέρια της: 'Ο Παύλος ή' αν φρατζε, ψηλός, ξυπνος. 'Ο 'Ιακωβος εις ε άσπρη, άμφορτος, ή' ήθιος. 'Ο Παύλος έχει όλα τα προτερήματα, ο 'Ιακωβος όλα τα έλαττώματα.

Μοι φαίνεται λοιπόν πως ο Παύλος ή' αν καλύτερος άπ' τον 'Ιακωβο. Τόσο τό χειρότερο όμως για τον δεύτερο! Μια τίμια γυναίκα δέν πρέπει να διαστήσει άνασφαλίσει στη δουλειά της ένόσφ βρεχει άκοιμη, σημαίνει πως ή βροχή θά σταματήσει σύντομα και πως θά την ακολουθήσει σταθερός καλός καιρός.

«Θέ μου! Πόσο δυσκολεύομαι να διαλέξω!» η λεπτή, η τρυφερή, η ξανθή 'Αζέλια, την τρίτη φορά που βρέθηκε μπρος στους δυο μηνιήρας της.

'Ο Παύλος ενώ χόρευε είχε μια χάρη τέτοια κι' έβαν τέτοιο ρυθμό πλέγες πως πετούσε. Μες στα μράτια του τα κορίτσια ένοιωθαν να βγάσουν φτερά, ανεβίζουν στον ουρανό, να γίνονται ένα με τον αέρα που άγκαλιάζει τ' άστέρια.

'Ο 'Ιακωβος δε χόρευε, έπαιζε μπιλλιάρο κι' όλη την ώρα έμενε άμνητος.

Κι' όμως είχε κάτι στις κινήσεις του, κι' εγώ δέν ξέρω τί...

***

'Ε, λοιπόν, ναί! 'Ο Παύλος ή' αν ποιητής, και τι ποιητής! Τα λόγια του δέν ήσαν στίχοι, ή' αν οδοπητάλα που έσφραζαν άπ' τό στόμα του και μύρωναν τον άέρα που περνούσε. Τί ώραία που μιλούσε για τό φεγγάρι και για τα μεγάλα δάση...

'Όταν ο Παύλος περνούσε ένα ρυάκι, ένα λα βόδι ή κι' ένα χοίρι, ο μέγας Πάν του άνέμιζε τα δάδαυρα μαλλιά και τό χέρι του καθώς; άπληνόντα πέρα φρινόταν πως οδηγούσε τις έννιά Μούσες.

'Ο 'Ιακωβος ή' αν πολύ πεζός. 'Όταν

«Όχι, όχι δέν πρέπει να διαστήσει άνασφαλίσει στη δουλειά της ένόσφ βρεχει άκοιμη, σημαίνει πως ή βροχή θά σταματήσει σύντομα και πως θά την ακολουθήσει σταθερός καλός καιρός...»

Κ' έτσι σε λίγο καιρό ο Παύλος έγινε άντρας της κι' ο 'Ιακωβος έραστής της!...

***

Η ΑΡΑΧΝΗ, ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

Οι άράχνες δείχνουν; αν θά βρέξη ή αν θά κάνη καλό καιρό άπ' τον τρόπο με τον όποιο ύφαινον τον ιστό τους.

'Όταν παραδείγματο χροη, πρόκειται να βρέξει ή να συσφίξει δυνατός άνεμος, ή άράχνη συνηθίζει να στεναίνει τον ύγκλο του ιστού της, τον άφνει δε έτσι όσο ο καιρός ή' αν άβέβαιος, για τί φοβάται μηπω τον έκθέσει σε άπροσφαιρικές μεταβλήες. 'Ο αν, άπεναντίας, ή λεπτότατες κλωστές του ιστού της ή' αν μακρές, μπουρμύες να ή' αν βέβαιοι πως θά κάνει καλό καιρό. 'Όταν μια άράχνη καθεται άοχη, αυτό σημαίνει πως θά βρέξει. 'Αν όμως άνασφαλίσει στη δουλειά της ένόσφ βρεχει άκοιμη, σημαίνει πως ή βροχή θά σταματήσει σύντομα και πως θά την ακολουθήσει σταθερός καλός καιρός.

Πλλοι ειδικοί λένε πως ή πληροφορία που μας δίνει και αυτόν τον τρόπο ή άράχνη ή' αν άσφαλεις και από τις οδηγίες του βρομέτρου. Με τη διαφορά όμως πως κανείς δέν έχει την ύπομονή να κίση να παρακολουθήση την άράχνη στη λεπτεπίλεπτη και ύπομονετική έγνασία της.

